

ÖMÜR NAZ KORBEK

KÜÇÜK KARDEŞ

Ne zaman kendimle baş başa kalsam aklıma gelir o gün. Her hatırladığımda boğazım düğüm düğüm olur, yutkunmaya çalıştığımda aşağı inmek bilmeyen acı, nefes almayı dahi zorlaştırır. Düştüğüm büyük hatanın hayatımı değiştirdiği günü.

Yürüyordum. Ama beynim yürüdüğümün farkında mıydı emin değildim. Bacaklarım kendiliğinden hareket edip götürüyordu beni evime. Yalnızca kas ve kemikten oluşan bacaklarım bile beynimden daha iyi bir hafızaya sahipti o an. Hafızam zayıftı belki, ama beynim uyanıktı ve nasıl bir batağın içinde olduğumu düşünmeme engel olamamıştı yine bu meret.

Her şey normalde olduğundan çok farklı, daha canlı ama bir o kadar da yapay görünüyordu gözüme. Kuşların ağaçların tepesinden bana uzanan sesleri sanki Stravinsky'nin en gerici melodilerinden çıkmışçasına geliyordu kulaklarıma. Yüzüme vuran rüzgar saçlarımı dağıtırken gecenin acı soğuşunu ciğerlerimde hissettim. Üstümüzdeki bulutlar sanki hepimizin hayatlarını eleştirmek istercesine sırayla dizilmiş, kararmaya başlayan göğün koyu mavisini ustalıkla kapatmış, bizi kafesine hapsetmişti. Uzaklardan görünen denizin yüzeyindeki morumsu yakamoz hipnoz edici güzellikteydi. O gece birçok şeyi yoluna koymak için mükemmeldi belki de.

Farkındaydım beni yavaş yavaş yiyip bitirdiğinin. Bir sineğin leşini yediği gibi beni kemirmeye başladığının. Anlık mutluluklar değil midir insanı cezbeden? Damarlarından bütün vücuduna yayılırken huzurun bu olduğunu zannedersin. Birden renkler canlanır, nerede olduğunu bile unutursun. Bazen gözlerini kapatıp kendini hafif bir meltem ve yüzüne vuran tatlı akşam güneşi eşliğinde üstünde martılar uçuşurken boğazda bir vapurda bulursun. Bazense uçsuz bucaksız bir vadide gelincikler arasında uzanıp gökyüzünde senin için binbir şekle giren pamuk gibi bulutları izlersin. Ama bunların hiçbiri gerçek değildir. Etkisinden çıktığın anda öfkeden titreyen terli bedenle delinmekten yeşermiş cılız koluna saptamak için bir şırınga ararken gözün dönecek kadar acizleşirsin aslında.

Şimdi de insanın vücuduna tatlı tatlı yayılıp içini ısıtırken aynı zamanda damarlarında sinsice gezinip onu yavaşça öldüren bu zehrin etkisinde olduğum anlardan biriydi yalnızca.

Merdivenlerden çıkarken ne ara eve vardığımı anımsayamadım bir an. Ne zamandır yürüyordum? Hangi yollardan gelmişim? Sanki beynim benimle oyunlar oynuyordu. Hatırlamaya çalıştığım her anım sanki bana ait değilermiş gibi önce yavaşça siliniyor, ardından silik birer rüya gibi hafızamın derinliklerinde kayboluyordu.

Uzun uğraşlar sonucu çantamdan çıkardığım anahtarımı hızlıca deliğine yerleştirip çevirdim ve kapıyı açtım.

Ev arkadaşım Eylül bu gece benimle gelmesini ne kadar istediysem de evde kalmakta ısrar etmişti. Ben evden ayrılmadan hemen önce banyodan çıkmış, ipek gibi uzun sarı saçlarını tarıyordu özenle. Benim teklifimi kabul etmeyip hiçbir şey söylemeden hazırlanması başkasıyla dışarı çıkacağını düşündürmüştü bana. Yüzünde okuyamadığım tuhaf bir ifade vardı. Her ne olduysa bunu söylemek istememesi kırmıştı beni. Her sorduğumda sorularımı

ustalıkla geçiştirmiş, sonunda pes edip aklımda soru işaretleriyle yanından ayrılmamı sağlamıştı.

Eylül'le aramızda kan bağı yoktu. Ancak ben nasıl onu her zaman ablam gibi gördüysem, o da beni küçük kardeşi olarak görürdü. Her anımızda birbirimizin yanında olduğumuz gibi ilk "Bir kereden bir şey olmaz." dediğimizde de beraberdik. Üniversitedeki sınıf arkadaşlarımız bizi bir gece bu zehirle tanıştırmış sonra da hayatlarımızdan aniden silinivermişlerdi. O günden beridir hiç bırakmamıştık birbirimizi. Her türlü zorlukta yardımına ilk o koşar, hep yanımda olurdu. Canımdan çok severdim onu.

İçeri girdiğimde onu görmeyi beklemiyordum. Arkası bana dönük olacak şekilde koltuğa uzanırken gördüm onu. Uzun yumuşacık saçları koltuğun kolçağına gelişigüzel yayılmıştı. Sıktığı lavanta aromalı parfümün kokusu burnuma kadar geliyordu. Uyuyup uyumadığını kontrol etmek için parmak uçlarımda sessizce yanına yürüdüm. Koltuğun yanına vardığımda gözlerinin kapalı olduğunu gördüm. Tam uyduğunu düşünüp içeriden üstünü örtmek için battaniye getirecekken dirseğine kadar sıyrılmış bluzuna ve elinde hareketsiz bir şekilde duran şırıngaya ilişti gözüm.

Bir anda sanki pelteleşen kalbimin göğüs kafesimden ayaklarıma doğru hızla aktığını hissettim. Vücudumda dolanan kanın damarlarıma uyguladığı basıncı hissedebiliyordum. Bütün kaslarım işlevini yitirmişti sanki. Nefes almak bile vücuduma yapılan bir işkence misali ağrıyordu başımı. Ayakta durabilmek güç, zihnimin içerisine tuvale rastgele fırlatılmış boyalar gibi dağılan düşünceleri bir yerde toplayıp mantıklı düşünebilmek ondan da güçtü. Olduğum yerde donakaldım. Hızla eğilip sarsmaya başladım vücudunu. Bir yandan "Eylül", "Uyan hadi" diye seslenirken diğeryandan yüzüne hafif tokatlar atıyordum. Sonunda gözlerimin arkasını yakıp kavuran yaşlar gözlerimden taşıp yanaklarıma doğru süzölmeye başlayınca görüşüm de düşüncelerim kadar bulanıklaştı.

Orada ne kadar dikildim, zihnim bana kaç dakika oyunlar oynadı bilmiyorum ama kemiklerim artık vücudumu taşıyamayacak kadar zayıflayıp dizlerim yerde artık basılıp çığnarmekten sertleşmiş beyaz halıyla bulduğunda anladım hiçbir şey yapmadan öylece dikildiğimi. Umutsuzca son bir kez Eylül'e bakarken artık normalden çok daha ağır bir şekilde inip kalkan göğsünü gördüm. Titrek nefesi hala yaşamak istediğini fısıldıyor gibiydi sanki. O an sıvılaşıp ayak uçlarıma kadar aktığını hissettiğim kalbim tekrardan yaralı bir kuş gibi çırpınmaya başladı göğsümde. Bir umut vardı hala. Olmak zorundaydı. Düşüncesi bile kaslarımı yeniden canlandırdı ve yanımdaki ahşap sehpanın üzerinde duran telefonu kaptığım gibi ambulansı aradım.

Sesim titreyerek telefonun diğeryucundaki kadına adresi verdikten sonra telefonu kapattım. Gözlerimden taşan yaşları tutamıyordum artık. Eylül'ün hareketsiz yatan bedenine sıkıca sarılıp hıçkırıklara boğuldum. Bedenim sertçe sarsılırken saçlarındaki şampuan kokusu burnuma geldi. Geri çekilip dikkatli baktığımda yüzündeki makyajı, özenle giydiği kıyafeti fark ettim. Göz altlarındaki dipsiz birer kuyu gibi görünen morlukları kapatmak için makyaj yapardı yalnızca. Makyaja ihtiyacı olmayacak kadar güzel bir yüzü vardı oysa. Kendine yazık ediyordu. Saçlarını iki yandan örmüş, üstüne bembeyaz bir elbise giymişti. O an anladım bunu bilerek yaptığını. Bilerek gelmemişti benimle. Bu kadar hazırlık yapıp kendini ölümün kollarına bırakmak istemişti tek başına.

Beynim yeniden uyuşmaya başladı. Ama bu sefer etkisinde olduğum uyuşturucudan değil, gördüğüm manzaradan dolayıldı bu uyuşma. Yavaşça tekrardan sarıldım dostuma ve kapı çalana dek öylece kaldım.

Nasıl hastaneye gittiğimi, ne kadar orada beklediğimi ve nasıl eve döndüğümü hatırlamıyordum bile. Yalnızca döndükten sonra evimin penceresinden, ağlamaktan şişmiş ve kızarmış gözlerle artık iyice aydınlanmış gökyüzüne doğru baktığımı hatırlıyordum.

Sonunda kafamı toparlayabilmek ve eğer mümkünse biraz dinlenebilmek için yatağıma doğru ilerlemeye başladım. Etrafımda gördüğüm her şey bana Eylül'ü hatırlatıyordu. Her köşede, her odada, her yerde silik de olsa bir anımız canlanıyordu gözümde. İnsan kaybedince daha iyi görürmüş yaptığı hataları. Ne onu ne kendimi asla vazgeçirememiştim ve bu Eylül'den sonraki hayatım boyunca en çok pişmanlık duyduğum şey oldu.

Koridordaki kenarları işlemeli boy aynasının yanından geçerken durdum. Berbat görünüyordum. Göz altlarımdaki morluklar sanki gözlerimden akıp sonsuza dek kendilerine orada yer edinmişçesine derindi. Solgunluktan artık neredeyse beyaza dönmüş ten rengim ise morlukları daha da belirginleştiriyordu. Omuzlarımdaki kemikler vücudumdan ayrılmak istercesine derime baskı uyguluyordu. Kilo vermekten bir deri bir kemik kalmıştım. Gözlerimi vücudumdan ayırıp tekrardan aynadaki yansımamın gözlerinin içine diktim ve yalnızca tek bir kelime söyledim. "Bırakacaksın."

Yeniden odama yöneldiğimde gözlerimin arkasının ve kafatasımın yanmaya başladığını fark ettim. Bunun ne anlama geldiğini gayet iyi biliyordum. Ama daha bir saat önce Eylül'ün ölüm haberini almışken bunu yapamazdım. Yatağına yattığımda bir süre zihnimden bu düşünceleri atmaya çalışarak tavana baktım. Derin nefesler alıyordum ama düşünmeden edemiyordum. Sanki düşünceler beynimi ele geçirmişti. Ama artık emindim. Bir şekilde düştüğüm bu bataktan kendi ellerimle çıkıp yeniden doğacaktım. Yapmalıydım. Eylül için.

Gözlerimi kapatıp kendimi uyumaya zorlarken içimden dualar ettim. Bazen en zor zamanımda içimi rahatlatılabilen, gerçekten güvende hissettirebilen tek şeydi Rabbime sığınmak. Bu gece de öyle yaptım. Güçlü olmak için dua ettim. Güçlü olmak zorundaydım. Hayatımı mahveden bağımlılığımın kurtulabilmek için.

Ertesi sabah yoğun bir baş ağrısı ve mide bulantısıyla uyandım. Boğazım öyle kuruydu ki sanki konuşsam sesim çıkmayacaktı. Önce yatağımda doğruldum, sonra yavaşça kalkıp mutfağına yöneldim. Neredeyse bir litre suyu ara vermeden içtim. Kendimi hiç olmadığım kadar kötü hissediyordum. Tek istediğim gün boyu yatakta kalıp saatlerce ağlamaktı. Zihnimi ne kadar uzak tutmaya çalışsam da kalbim her attığında pompaladığı kanla beraber pişmanlık ve öfke de vücudumdaki her hücreye yayılıyordu. Derin bir nefes alıp sakinleştirdim kendimi. Sakin kalmaya ihtiyacım vardı.

İnternette yaptığım ufak araştırma sonrası cesaretimi toplayıp telefonumun arama kısmına girip 115'i (YEDAM Danışma Hattı) tuşladım. Ekranda yazan 115 sayısı ve kulaklarıma gelen her çalış kalbimin biraz daha sert ve hızlı atmasına sebep oluyordu. Utanç ve pişmanlık yüzümün kıpkırmızı kesilip ellerimin titremesine sebep olmuştu. Dün gece ambulansı aradığımdan beri yaptığım ilk aramaydı bu. O anı hatırlamak bile midemin bulanmasına sebep oluyordu.

Tam cesaretim kırılıp telefonu kapatacakken telefonun diğere ucundaki nazik beyefendinin sesi beni durdurdu. Nasıl ve ne söyleyeceğimi bilmiyordum, hiç düşünmemiştim. Sadece bir anda kelimeler ağzımdan dökülmeye başladı ve kısaca durumumu özetledim. Beyefendi bana yardımcı oldu ve sayesinde ne yapmam gerektiğini de öğrenmiş oldum.

Öncelikle durumu aileme anlatmakla başladım işe. Şok oldular, paniklediler ve biraz da sinirlendiler ama sonunda beni anlayıp bana her zaman destek olmak istediklerini söylediler. Onların yanımdaki desteğı beni rahatlattı, artık içimde az da olsa umut ve huzur vardı. Ancak fiziksel olarak git gide durumum kötüleşiyordu ve telefonda öğrendiğim bilgileri ailemle de paylaştım. Beraber şehrimizde bulunan en yakın AMATEM'e gittik ve hayatımı değıştiren ayları orada geçirdim.

Bugün ise Eylül'ün 3. ölüm yıldönümü. Kalbim hüznle, içim gururla dolu mezarına yürüyorum. Evet, kendimle gurur duyuyorum. Maalesef Eylül başaramadı ama onun sayesinde ben hayatımı değıştirebilmek için güç buldum içimde. Onun sayesinde yıllardır içinde çırpındığım bataklıktan çıktım ve yine onun sayesinde şu an kendimden utanmadan, içim ezilmeden dışarıda yürüyebiliyorum. Eminim Eylül de her gün yukarıdan beni izleyip küçük kardeşiyle gurur duyuyordur.